

„Počkajte!“ Oda prebehla po Nemovi a Fredovi karhavým pohľadom. „Predsa len by sme radi ešte niečo povedali.“

„Ale isteže, moja zlatá!“ Kvetka Kvietiková chápavo pokyvkala hlavou. „Radi by ste pozdravili rodičov?“

„Áno,“ súhlasil Nemo.

„Nie,“ odporovala Oda. „Chceli by sme o niečo poprosiť. O malú láskavosť.“

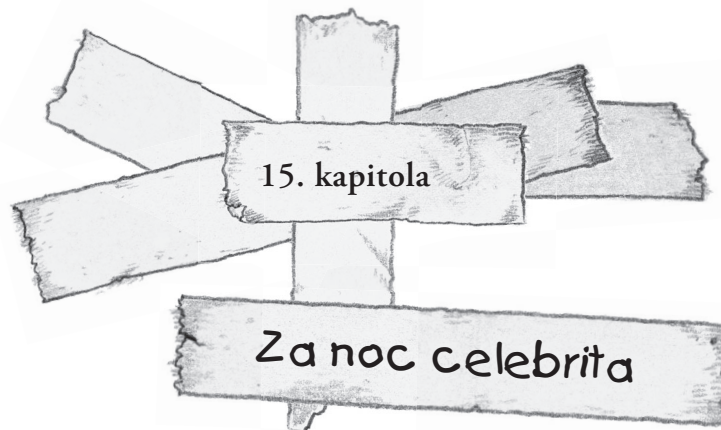
„Vec sa má totiž tak,“ chopil sa slova Fred, „že nám už došli poháre. Ak si chce niekto kúpiť univerzálny sliz, musí si priniesť vlastnú nádobu.“

Oda sa naňho zarazene pozrela.

„A ešte čosi...“ dodala chytro, no už sa ozvala znelka. „Ak nejakému dieťaťu chýba hračka, lebo mu ju ktosi ukradol alebo niečo také, tak nech...“

„*Pekný, krajší, najkrajší!*“

Posledné slová sa stratili v tónoch záverečnej zvučky.

Na druhý deň Nema zobudili silné blesky. Najprv si myslel, že je to búrka. Stačil však len jeden pohľad z okna a bolo to jasné: pred domom naňho čakali zástupcovia tlače. Svoje prvé interview poskytol v pyžame.

Cestou do školy ho všetci zdravili. V škole si od neho deti, ba dokonca aj niektorí učitelia pýtali autogram. Virvar utíchol, až keď sa zjavila doktorka Špargľová a všetkých, tak ako každé ráno, zahнала do tried.

Nemo ju takmer nespoznal: úprimne, vyzerala fantasticky. Pokožku na brade mala oveľa